

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. 11. 2025

takto:

K odvolání obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever a poškozených [REDAKCE], narozené [REDAKCE] a [REDAKCE] narozené [REDAKCE] se podle § 258 odst. 1 písm. b), c) trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever [REDAKCE] a podle § 259 odst. 1 trestního řádu **se věc vrací soudu prvního stupně.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným (slova „je vinen“ okresní soud opomněl do písemného vyhotovení uvést) tím, že dne 13. 8. 2023 v přesně nezjištěné době mezi 16:00 a 20:00 hod. poblíž [REDAKCE] po skončení místní poutě v prostoru kraje dráhy pro bruslaře chtěl po zde přítomných poškozených [REDAKCE] aby mu udělaly prostor pro projetí s jeho vozidlem [REDAKCE] na což poškozené nereagovaly, poté, co je minul, zastavil, vystoupil z vozidla a zeptal se, zda jsou [REDAKCE] po jejich sdělení, [REDAKCE], na ně křičel „ukrajinský kurvy, ukrajinský děvky“, následně přišel až k poškozeným, kde se s nimi hádal a strkal, načež šla poškozená [REDAKCE] k jeho vozidlu, sedla si dovnitř a vytáhla klíče od vozidla ze zapalování, obviněný jí k vozu následoval a v úmyslu ji dostat ven z vozidla jí tahal za vlasy a jiné části těla, a tohoto jednání se dopustil, ačkoliv věděl, že již byl v minulosti za trestný čin výtržnictví odsouzen, a to trestním příkazem Okresního soudu Plzeň – město sp. zn. [REDAKCE] ze dne 28.08.2001.

Toto jednání obžalovaného okresní soud právně posoudil jako přečin výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a obžalovanému uložil podle § 358 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu 18 měsíců.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu poškozené [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE], odkázal s jejich nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

2. Proti tomuto rozsudku podali včasné odvolání obžalovaný [REDAKCE], státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství Plzeň-sever a poškozené [REDAKCE].
3. Státní zástupkyně podané odvolání směřovala do všech výroků napadeného rozsudku. Nejprve rekapituluje výrok rozhodnutí a uvádí, že v podané obžalobě bylo obžalovanému [REDAKCE] za vinu spáchání trestných činů ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, 2 písm. e) trestního zákoníku, výtržnictví dle § 358 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci dle § 352 odst. 2 trestního zákoníku, kterých se dle názoru státní zástupkyně měl dopustit způsobem popsáním v obžalobě. Okresní soud došel k odlišným skutkovým závěrům a uplatnil jen právní kvalifikaci jako přečinu výtržnictví. Právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako přečinu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci podle § 352 odst. 2 trestního zákoníku pominul s odůvodněním, které lze stručně shrnout tak, že se nejednalo o konflikt vyvolaný z důvodu příslušnosti k ukrajinské národnosti, ale tím, že mu poškozené překážely v cestě. Tento motiv nepotvrzují ani příspěvky na Twitteru, které obžalovaný dle svého tvrzení sdílel pouze z důvodu atmosféry ve společnosti, ve které panovaly obavy z opilých ukrajinských mužů. Nechal se strhnout míněním určité části obyvatel. Okresní

soud nepovažuje za prokázané, že příslušnost poškozených k ukrajinské národnosti byla primární motivací jednání obžalovaného. S tímto závěrem se státní zástupkyně neztotožňuje. Poukázala na skutečnost, že po vystoupení z vozidla se obžalovaný žen zeptal, zda [REDAKCE], a poté jim začal vulgárně nadávat za použití přívlastku „ukrajinský“. Postoj obžalovaného je doložen jeho příspěvky na Twitteru, které měly protiukrajinské zaměření. Z výpovědí svědků jednoznačně vyplývá, že konflikt započal obžalovaný právě poté, když zjistil, že jsou [REDAKCE]. S ohledem na obsah vyjádření obžalovaného v hlavním líčení státní zástupkyně dovozuje, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci. Upozorňuje dále na to, že popis skutku neodpovídá zjištěným skutečnostem. Není v něm totiž obsaženo skutkové zjištění, že obžalovaný v první fázi incidentu tahal poškozenou [REDAKCE] za vlasy a nejméně třikrát ji udeřil rukou do obličeje. To lze dovozovat z výpovědí svědků [REDAKCE], stejně tak jako výpovědi poškozené [REDAKCE]. Okresní soud však toto vypustil a omezil se pouze na stručný popis této části jednání v podobě vzájemné hádky a strkání.

4. Pokud jde o další část jednání týkající se [REDAKCE], okresní soud dospěl k závěru, že nebylo možné bez jakýchkoli pochybností a zcela jednoznačně učinit závěr, že to byl obžalovaný, kdo poškozenou napadl. Vyjádřil pochybnosti o věrohodnosti výpovědí poškozených. Připustil, že je pochopitelné snižování paměťové stopy s odstupem času, současně však zmínil, že se nabízí otázka, do jaké míry byla jejich paměťová složka ovlivněna ze strany médií. Obě poškozené vypovídaly v hlavním líčení odlišně od výpovědi v přípravném řízení a tyto rozpory nebyly schopny dostatečně věrohodně vysvětlit. Okresní soud, byť dospěl k závěru, že poškozená [REDAKCE] byla napadena a utrpěla újmu na zdraví, shledal významné pochybnosti o tom, že útočníkem byl právě obžalovaný. Uplatnil tak zásadu in dubio pro reo.
5. Pokud jde o druhou fázi jednání, bylo prokázano, že poškozená [REDAKCE] utrpěla zranění, které si vyžádalo výrazné omezení v obvyklém způsobu života po dobu přibližně 3 až 4 týdnů. Mechanismus vzniku jejího zranění odpovídá úderu pěstí, přičemž se muselo jednat o velkou intenzitu úderu. Znalec v podstatě vyloučil, že by takové zranění mohla poškozená utrpět pádem. Státní zástupkyně připouští, že mezi výpověďmi svědků byly určité rozpory a že si na událost už podrobně nepamatovali. Jak již zmínil okresní soud, bylo třeba pečlivě hodnotit, zda lze učinit závěr, že to byl právě obžalovaný, kdo poškozenou úmyslně udeřil a zda je zodpovědný za vzniklý následek. Obhajoba opakovaně napadala nevěrohodnost poškozených, mimo jiné s odkazem na to, že byly v předmětnou dobu podnapilé a novinářům poskytovaly různé verze události. Státní zástupkyně poté rekapituluje výpovědi jednotlivých vyslýchaných osob a uzavírá, že nikdo s určitostí neviděl, že by poškozenou Kostyshynu někdo z dalších přítomných osob napadl tak, že by jí způsobil v obžalobě popsaná zranění. Svědek [REDAKCE] uvedl, že poškozenou [REDAKCE] z obžalovaného strhl nějaký muž a ona pak ležela na trávě, tímto způsobem však ke zranění poškozené dojít nemohlo. Poškozené pak opakovaně uvedly, že to byl obžalovaný, kdo [REDAKCE] napadl. To potvrdila i svědkyně [REDAKCE]. Za této situace se státní zástupkyně domnívá, že lze učinit závěr, že to byl obžalovaný, kdo poškozenou [REDAKCE] udeřil a způsobil jí zlomeninu obličejových kostí. V kontextu s příspěvky obžalovaného na jeho profilu na Twitteru, které mají protiukrajinské zaměření, a s tím, jak poškozeného tituloval, lze učinit závěr, že naplnil po objektivní i subjektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1, odst. 2 písm. e) trestního zákoníku. V té souvislosti poukazuje na skutečnost, že pokud měl okresní soud pochybnosti, nabízelo se provést jako další důkaz například rekonstrukci na místě činu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti se pak uložený trest jeví jako nepřiměřeně mírný a namísto nebylo ani odkázat poškozené s uplatněným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. Závěrem státní zástupkyně navrhl, aby Krajský soud v Plzni jako soud odvolací napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině, jakož i navazujících výrocích o trestu a náhradě škody a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
6. Obžalovaný v podaném odvolání namítá, že okresní soud nevyhodnotil správně veškeré okolnosti daného konfliktu z hlediska vzájemnosti. Připomněl, že toho dne bylo velmi teplé počasí, právě končila víkendová pout' [REDAKCE] a chtěl odjet se svojí atrakcí domů. Poškozené však seděly na asfaltové cestě tak, že nemohl projet. Požádal je tedy, aby mu místo uvolnily, nicméně

zjistil, že jsou silně podnapilé a nehovoří česky. Vinou podnapilosti obou žen a jazykové bariéry se komunikace vystupňovala. Poškozená [REDACTED] vstala a snažila se strkat do obžalovaného, který se tomu logicky bránil. V tu dobu nedošlo k žádnému zranění. [REDACTED] následně zcela nepochopitelně nasedla do otevřeného vozidla obžalovaného na místo řidiče, což v obžalovaném vyvolalo obavy, zda nezamýšlí s vozidlem odjet. Snažil se ji tedy z vozidla vytáhnout, ona se však ve vozidle vzpříčila a odmítala dobrovolně vystoupit. Několik přítomných mužů se snažilo konflikt ukončit. Po vytažení [REDACTED] z vozidla konflikt skončil. Ve vztahu k [REDACTED] obžalovaný nesměřoval žádný fyzický kontakt, naopak to byla ona, kdo obžalovaného ze zadu fyzicky napadl, když se snažil vytáhnout [REDACTED] z motorového vozidla. Obžalovaný namítá, že konflikt byl vyprovokován oběma poškozenými, které byly značně opilé, a pozastavuje se nad tím, že u [REDACTED] hladinu alkoholu v krvi nikdo nezjišťoval. Neměl by být trestán za to, že v nastalém konfliktu nezůstal pasivní, to ani nebylo možné s ohledem na skutečnost, že mu cizí opilá osoba nasedla do nastartovaného motorového vozidla a odmítla z něj vystoupit. Je přesvědčen, že ve vztahu k jednání [REDACTED] nebyla z jeho strany překročena proporcionalita zásahu. Pokud jde o [REDACTED], nesměřoval vůči ní žádný fyzický kontakt, naopak tato osoba ze zadu napadala obžalovaného, když se snažil vytáhnout [REDACTED] z motorového vozidla. Obžalovaný opakuje, že je mu velmi líto zranění [REDACTED], avšak s tímto zraněním nemá nic společného, ani neví, jak k němu přišla. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej viny dle § 226 písm. a) trestního řádu.

7. Obě poškozené v podaných odvoláních popisují průběh incidentu ze svého pohledu a připomínají, v jaké výši a z jakých důvodů uplatnily nárok na náhradu nemajetkové újmy a to, že v průběhu hlavního líčení doložily soudu písemné prohlášení o dopadu trestného činu na jejich život ve smyslu § 22 zákona o obětech trestných činů. Následně uvádí, jak okresní soud o jimi uplatněných nárocích rozhodl.
8. Poškozená [REDACTED] vytýká okresnímu soudu, že nedostal požadavkům § 2 odst. 6 trestního řádu, jelikož nelze říci, že by zhodnotil důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Odkázal na zásadu in dubio pro reo tam, kde má k dispozici hned tři usvědčující svědecké výpovědi, tedy výpověď obou poškozených a [REDACTED]. Poškozená nesouhlasí s názorem okresního soudu, že by výpověď svědkyně [REDACTED] stála osamocena. Uvedené výpovědi jsou pak v souladu se znaleckými závěry. Dle znaleckého posudku [REDACTED] a jeho výsledku v hlavním líčení byly údery vedeny zhruba v čelním postavení proti sobě, tedy úder ruky sevřené v pěst směřoval přímo proti obličej. Pokud tedy poškozená [REDACTED] „visela“ obžalovanému na krku, nemohl ji udeřit žádný jiný člověk zboku ani ze zadu. Závěry znalce odpovídají tomu, že se obžalovaný otočil a poškozenou udeřil tváří v tvář, kdy ona až následně upadla na trávu. Tvzení svědka [REDACTED] mladšího, že poškozenou neznámá osoba strhla z obžalovaného, aniž by ji udeřila, načež poškozená měla upadnout na trávu, tedy nevysvětluje zranění poškozené, zejména zlomeninu jařmového oblouku. Ani sám obžalovaný nedokázal přednést žádné uspokojivé vysvětlení, jak mělo ke zranění poškozené [REDACTED] dojít. Jím vyslovená domněnka, že poškozená mohla zakopnout a spadnout, je v rozporu se znaleckými závěry. Nadto z výpovědí nezaujatých svědků [REDACTED] a [REDACTED] lze dovodit, že poškozená obličejem na zem nedopadla. Jejím dopadem na travnatou plochu tedy není vysvětlitelná ani zlomenina nosních kůstek, natož zlomenina jařmového oblouku. Jedná se tedy o zcela hypotetický závěr, který s provedenými důkazy vůbec nekoresponduje. Z uvedeného vyplývá, že poškozená [REDACTED] skutečně musela být zepředu udeřena pěstí či loktem, což zcela odpovídá tomu, co ona sama vypověděla. Jakákoli jiná verze události je v rozporu se znaleckými závěry. Úvahy okresního soudu, který dovodil, že znalec (ne)vyloučil, že zranění, která poškozená [REDACTED] utrpěla, mohla být způsobena pádem obličejovou částí na tvrdý předmět. Jeho úvahy však nejsou dostatečně logicky odůvodněné a komplexní, aby bylo možno uzavřít, že okresní soud při hodnocení důkazu dostal požadavkům vyplývajícím z § 2 odst. 6 trestního řádu. Nesprávné skutkové závěry okresního soudu, který obžalovaného neuznal vinným z jednání spočívajícího v úderech proti obličejové části poškozené, mají přímý dopad na adhezní výrok rozsudku, kdy poškozené kvůli němu nebylo přiznáno právo

na bolestné, ačkoli jej řádně a včas vyčíslila a doložila znaleckým posudkem z odvětví stanovení nemateriální újmy na zdraví. Dále se poškozená vyjadřuje k variantě, že by popis skutku zůstal beze změny. I tak je z něj nepochybné, že obžalovaný zasáhl minimálně do důstojnosti a cti poškozené, když jí a její kamarádce [REDACTED] začal na veřejnosti před dalšími osobami nadávat vulgárními výrazy a následně se s nimi začal hádat a strkat do nich. Jedná se o v hlavním líčení prokázané skutečnosti, kdy tyto výroky jsou obsažené i v samotném popisu skutku. Přestože obžalovaný nakonec nebyl soudem shledán vinným z trestného činu násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci, s čímž poškozená také nesouhlasí, neboť tím porušil její právo na účinné vyšetřování předsudečného trestného činu, jeho nenávistné výroky samy o sobě do důstojnosti a cti poškozené objektivně zasáhly. Samotná pohnutka činu je pak ve vztahu k zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou ujmu dle občanského zákoníku jen jedním z kritérií, které má soud zvážit, rozhodně není kritériem jediným, takže ani závěr okresního soudu, že obžalovaný nejednal výlučně z nenávistné pohnutky, sám o sobě neznamená, že by neměla být poškozené přiznána žádná náhrada nemajetkové újmy za zásah do cti a důstojnosti v souvislosti s trestným činem výtržnictví, za něj obžalovaný byl odsouzen a jež se v tomto konkrétním případě vyznačovala mimo jiné právě protiukrajinskými výroky a celkově agresivním chováním. Dále soud v odůvodnění výroku o vině ve spojení s trestným činem výtržnictví odkazoval na výsledky nezletilých svědků, kteří uvedli, že konflikt vyvolal obžalovaný a jeho chování vůči poškozeným vnímali jako intenzivnější, agresivnější a vyvolávající obavy. Přesto okresní soud v 18. odstavci odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nebylo prokázáno, že by jeho jednání bylo nějak vyprovokováno poškozenými. Pokud sami nezletilí svědci uváděli, že v nich sledování incidentu ze vzdálenosti několika metrů vyvolalo obavy, pak není absolutně žádný důvod neuvěřit poškozené [REDACTED] v tom, že incident vyvolal obavy také v ní. Poškozená je přitom v tomto sdělení konzistentní, obavy o sebe a zejména o své děti zmiňovala v písemném připojení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy a poté v prohlášení o dopadu trestného činu na její život a nakonec také přímo v přesném výsledku v hlavním líčení. Jednání, kterým byl obžalovaný uznán vinným, by vyvolalo obavy v každé ženě, která by se ocitla na místě poškozené [REDACTED]. Jednáním obžalovaného došlo k zásahu do důležitých ústavně chráněných statků poškozené jako její cti a důstojnosti, osobní integrity a soukromého života. Čin narušil její celkový pocit bezpečí v České republice. Adhezní výrok okresního soudu se tak jeví zjevně nesprávným. Okresní soud měl výslovně uznat, že došlo k porušení přirozených práv poškozené a v návaznosti na to přistoupit k podrobnému posouzení toho, jaké zadostiučinění je v daném případě přiměřené. V další části podaného odvolání poškozená poukazuje na příslušnou právní úpravu občanského zákoníku a na kritéria, podle kterých se výše zadostiučinění posuzuje. Zdůrazňuje také, že byť soudy v trestním řízení primárně rozhodují o vině a trestu, je jejich povinností řádně zdůvodnit i výroky o náhradě škody, což se v tomto konkrétním případě nestalo. Odůvodnění rozhodnutí o náhradě škody je tak zcela nepřezkoumatelné. Okolnosti případu, které má soud při rozhodování o přiměřeném zadostiučinění za nemajetkovou ujmu podrobně zvážit, byly v hlavním líčení dostatečně podrobně zjištěny, okresní soud si však poté nedal žádnou práci s jejich hodnocením ve vztahu k náhradě nemajetkové újmy dle § 2956 občanského zákoníku. Pokud neshledal podmínky pro přiznání celé poškozenou požadované částky, mohl ji případně snížit. Poškozená však považuje za nepřipustné, aby jí okresní soud nepřiznal náhradu škody vůbec žádnou. Závěrem navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu, případně aby jej zrušil pouze ve výroku, jímž byla poškozená odkázána s uplatněným nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních a rozhodl o jeho povinnosti uhradit poškozené vzniklou nemajetkovou ujmu spočívající v bolestném ve výši 170 693 Kč a dále v zásahu do dalších přirozených práv ve výši 50 000 Kč, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 220 693 Kč od 18. 6. 2024 do zaplacení k rukám zmocněnkyně poškozené.

9. Poškozená [REDACTED] [REDACTED] považuje rozhodnutí okresního soudu za nesprávné a nepřezkoumatelné. Zdůrazňuje, že poškozené [REDACTED] nikdo jiný než obžalovaný vulgárně nenadával a ani se nedostala do fyzického kontaktu s žádnou jinou osobou (snad s výjimkou jedné neztotožněné osoby, která ji na konci celého incidentu pomáhala obžalovanému vytáhnout z vozidla). I kdyby tedy poškozenou [REDACTED] skutečně udeřil a způsobil jí zranění někdo jiný

než obžalovaný, nemá to na nárok poškozené [REDAKCE] vůbec žádný vliv. V další části podaného odvolání se pozastavuje nad tím, že okresní soud bere poškozenou [REDAKCE] za jakousi druhou přidruženou poškozenou, jejíž nárok se odvíjí od fyzického zranění hlavní poškozené [REDAKCE]. S tímto postojem však nesouhlasí, neboť každá z poškozených má své samostatné právo na náhradu nemajetkové újmy. Zdůrazňuje poté povinnost soudu v adhezním řízení rozhodovat o uplatněných nárocích na náhradu škody a nemajetkové újmy, neboť adhezní řízení v souladu s judikaturou Ústavního soudu v podstatě nahrazuje občanskoprávní řízení, v němž by jinak poškozený uplatňoval nárok na náhradu škody. Obdobně jako poškozená [REDAKCE] poukazuje na to, do jakých sfér její osobnosti obžalovaný zasáhl tím, že jí před dalšími osobami nadával vulgárními výrazy se zdůrazněním její národnosti a že pohnutka tohoto jednání je jen jedním z kritérií, které má soud zvážit. I tato poškozená uvádí, že z výpovědí svědků vyplynulo, že v nich jednání obžalovaného vyvolalo obavy a i s ohledem na to je třeba uzavřít, že jednání obžalovaného mohlo vyvolat obavy i v této poškozené a že obžalovaný svým jednáním zasáhl do její cti, důstojnosti, osobní integrity a soukromého života, když narušil její celkový pocit bezpečí v České republice. Adhezní výrok tak, jak jej učinil okresní soud, se který jeví jako nesprávný. I tato poškozená poukazuje na příslušnou právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku týkající se pravidel pro stanovení přiměřeného zadostiučinění a na to, že odůvodnění výroku, který svým odvoláním napadá, je zcela nepřezkoumatelné. Má za to, že okolnosti případu byly v trestním řízení prokázány dostatečně podrobně a bylo tedy na okresním soudu, aby je vyhodnotil a rozhodl o náhradě nemajetkové újmy s tím, že pokud nedospěl k závěru, že náleží poškozené náhrada nemajetkové újmy v jí požadované výši, mohl tuto částku přiměřeně snížit. Zdůrazňuje povinnost státu chránit v maximální možné míře práva poškozených a v maximální možné míře mu dopomoci k náhradě škody. Možnost odkázat poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věci občanskoprávních nelze nadužívat. Nespravedlivé rozhodnutí, tím spíše „nerozhodnutí“, o nárocích poškozených pak umocňuje primární újmu způsobenou trestným činem. Nutnost domáhat se náhrady škody v občanskoprávním řízení může být u určitých skupin obětí spojena s opětovným prožíváním nepříjemných a traumatizujících zážitků a vznikem takzvaného sekundárního traumatu. Závěrem učinila shodný návrh jako poškozená [REDAKCE], tedy aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu, případně pokud takové rozhodnutí neučiní, nechť zruší výrok o náhradě škody ve vztahu k její osobě a rozhodne o povinnosti obžalovaného nahradit nemajetkovou újmu poškozené [REDAKCE] ve výši 50 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z částky 50 000 Kč od 18. 6. 2024 do zaplacení k rukám zmocněnce poškozené.

10. Krajský soud v Plzni přezkoumal napadený rozsudek a jemu předcházející postup řízení v rozsahu a způsobem, který mu ukládá § 254 tr. řádu. V tomto konkrétním případě přezkoumával rozsudek ve všech výrocích. Nebyl přitom vázán zákazem změny k horšímu, neboť odvolání do všech výroků v neprospěch obžalovaného podala státní zástupkyně a proti výroku o náhradě nemajetkové újmy také obě poškozené. Krajský soud měl na zřeteli výhrady a námítky vznesené všemi odvolateli v podaných odvoláních. K vadám, které nebyly odvoláními vytýkány, přihlížel jen, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno v odvolání. Krajský soud dospěl k následujícím závěrům.
11. V řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí, neshledal krajský soud žádné pochybení, které by bylo možno označit za podstatnou vadu řízení ve smyslu § 258 odst. 1 písmeno a) trestního řádu. Dospěl však k závěru, že se okresní soud v napadeném rozsudku dostatečně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a vznikají pochybnosti o správnosti jeho skutkových zjištění. Zároveň má za to, že v zájmu objasnění věci je nezbytné doplnit dokazování, jak o tom bude ještě zmínka. Krajský soud tak shledal za splněné podmínky pro postup dle § 258 odst. 1 písm. b), c), trestního řádu, tedy pro zrušení napadeného rozhodnutí a pro vrácení věci okresnímu soudu (§ 259 odst. 1 trestního řádu). Rozhodoval v neveřejném zasedání, neboť zjištěné vady nelze odstranit ve veřejném zasedání (§ 263 odst. 1 písm. b) trestního řádu).
12. Nejprve se krajský soud bude věnovat skutkovým závěrům okresního soudu. Proti nim vznášeli

výhrady v podstatě všichni odvolatelé. Krajský soud si je vědom, že obě poškozené mají právo podat odvolání pouze proti výroku o náhradě škody, který se jich týká. Jejich procesní postavení jim ovšem umožňuje, aby se vyjádřily i ke skutkovým závěrům okresního soudu. Tohoto práva poškozené v podaném odvolání využily.

13. Rozsah odvolacích námitek sám o sobě svědčí o tom, že tato trestní věc je z hlediska posouzení všech podstatných okolností náročná. To ostatně bylo patrné již při jejím projednávání před okresním soudem. O to větší nároky jsou kladeny na tvorbu a odůvodnění skutkových závěrů. Při sestavování skutkové věty je třeba důsledně dbát na to, aby každá její část byla podepřena ve věci provedenými důkazy. Každá jednotlivá část skutkové věty by také měla být okresním soudem řádně zdůvodněna, aby nevznikaly žádné pochybnosti o úplnosti, objektivitě a správnosti skutkových zjištění v ní obsažených. Zároveň je nezbytné řádně a přehledně zdůvodnit i to, na podkladě jakých úvah okresní soud do skutkové věty nezahrnul některá skutková zjištění obsažená v podané obžalobě. Teprve poté se řeší, zda prokázané jednání (skutek) má všechny znaky některého trestného činu. Okresní soud zvolil poněkud netypický způsob odůvodnění, když namísto toho, aby nejprve uzavřel, jaká ve věci učinil skutková zjištění a teprve poté se zabýval otázkou jejich právní kvalifikace, uvádí skutkovou podstatu jednotlivých trestných činů uvedených v obžalobě a v návaznosti na každou z nich se zabývá tím, zda byla či nebyla jednáním obžalovaného naplněna. To jistě není podstatnou vadou rozsudku a rozhodně to není důvodem pro jeho zrušení. V novém rozsudku však bude vhodné držet se standardního rámce. Tedy nejprve si ujasnit skutek a poté se zabývat jeho právní kvalifikací. I ohledně odůvodnění rozsudku se bude okresní soud striktně řídit ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu, aby byl rozsudek přezkoumatelný.
14. V této trestní věci není sporu o tom, že se obžalovaný s oběma poškozenými dne 13. 8. 2025 setkal poblíž areálu [REDAKCE]. Sporné není ani to, že mezi nimi došlo v době, kdy obžalovaný projížděl kolem poškozených, ke slovní rozepři a že v určité fázi incidentu poškozená [REDAKCE] nasedla do vozidla obžalovaného. Žádný z odvolatelů nespornuje ani závěr, že na uvedeném místě došlo ke zranění poškozené [REDAKCE]. Uvedené skutečnosti jsou prokázány bez důvodných pochybností. Nyní je nezbytné zaměřit se podrobněji na objasnění detailů průběhu vzájemného setkání obžalovaného a poškozených. Pro úplnost se dodává, že krajskému soudu není zřejmé, proč okresní soud uvedl časové rozmezí incidentu mezi 16:00 a 20:00 hodin, když z fotografie mobilního telefonu poškozené [REDAKCE] na č.l. 134 je zřejmé, že RZ vozidla obžalovaného pořídila 13.8.2023 ve 20:07 a z protokolu na č.l. 298 je patrné, že svědkyně [REDAKCE] volala na tísňovou linku ve 20:10 hod.
15. Kromě obžalovaného a obou poškozených se k průběhu incidentu vyjádřili i svědci [REDAKCE]. K dispozici jsou i výpovědi svědků, kteří se vyjádřili k chování poškozených před incidentem, ale incident samotný neviděli. Jejich výpověďmi, konkrétně výpověďmi svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] je prokázáno, že poškozené v průběhu dne požívaly alkohol. To je u poškozené [REDAKCE] objektivizováno i lékařskou zprávou, která svědčí o jejím značném ovlivnění alkoholem (2,4 ‰ alkoholu v krvi). Konzumaci alkoholu připustily i poškozené.
16. Okresní soud v rozsudku dovozuje pochybnosti o specifické věrohodnosti obou poškozených. V té souvislosti zdůrazňuje, že vypovídaly v hlavním líčení odlišně od výpovědí v přípravném řízení a tyto rozpory nebyly schopny dostatečně věrohodně vysvětlit. Shledal také rozpory mezi jejich výpověďmi a výpověďmi ostatních svědků. Poukázal i na zjištěné ovlivnění alkoholem, zejména u poškozené [REDAKCE]. Krajský soud ve shodě s okresním soudem shledává pochybnosti o specifické věrohodnosti obou vyslýchaných svědkyň. Tím samým ovšem není řečeno, že by jejich výpovědi nemohly být jedním z podkladů pro skutkové závěry okresního soudu. Jak již bylo zmíněno, k dispozici jsou výpovědi i dalších svědků, kteří sledovali incident, případně jeho část. K věci se podrobně vyjádřil i obžalovaný. Zasazením výpovědí poškozených do kontextu dalších ve věci provedených důkazů lze vyhodnotit, v jakých částech je možné jim uvěřit a v jakých nikoli. Tento krok, který je zásadní pro řádné odůvodnění rozsudku není v přezkoumávaném rozhodnutí učiněn dostatečně přehledně. Je nezbytné, aby okresní soud ve

vztahu ke každé jednotlivé části skutkové věty obžaloby soustředěně (na jednom místě odůvodnění) uvedl, jaké stanovisko k danému úseku děje zaujaly jednotlivé vyslýchané osoby, vyhodnotil, které výpovědi jsou ohledně té které části skutkové věty obžaloby v souladu a které naopak v rozporu a odůvodnil, zda lze na jejich podkladě učinit skutkový závěr bez důvodných pochybností.

17. V hlavním líčení byla provedena celá řada důkazů, přesto krajský soud dospěl k závěru, že dokazování zatím není úplné a pro řádné objasnění věci bude nezbytné je doplnit, a to zejména provedením rekonstrukce na místě činu za účasti obžalovaného, obou poškozených a svědků [REDACTED]. Rekonstrukci je třeba zaznamenat za pomoci kamery, a to i se zachycením pohledu, který se nabízel třem posledně jmenovaným svědkům. Byť je ve spise založena fotodokumentace, bohužel z ní není patrné, jaká byla situace na místě činu v době, kdy k incidentu došlo. K dispozici je ale náčrtek rozložení stánků a atrakcí (č.l. 203 a 213). Účastníků rekonstrukce je třeba se dotázat, kde přesně byly atrakce a stánky umístěny a zda to mělo vliv na jejich výhledové možnosti. Je třeba se zaměřit i na to, zda umístění atrakcí a stánků mělo nějaký význam pro možnost obžalovaného bezpečně projet kolem poškozených, a dále na to, jak poškozené svojí polohou zasahovaly do cesty (nutno brát v úvahu i kočárek a přítomné děti). Účastníkům rekonstrukce je možno předložit pláněk, aby se vyjádřili k tomu, zda odpovídá rozložení stánků a atrakcí. Krajský soud si je pochopitelně vědom, že nelze žádat, aby na místě byly rozmístěny stánky a pout'ové atrakce, které tam byly v době incidentu. Pokud bude zjištěno, že rozložení stánků a atrakcí je zásadní pro výhledové možnosti svědků nebo pro možnost projet kolem poškozených, jistě existují možnosti, jak danou situaci nasimulovat, například za použití figurantů, plachet či jiných donesených předmětů. Stěžejní je ověřit výhledové možnosti svědků [REDACTED]. Ti by měli označit, kde přesně se nacházeli a jakým směrem hleděli. Uvést, zda jim něco bránilo ve výhledu, pokud ano, co to bylo. Z fotodokumentace vyplývá, že se na místě nacházely stromy. Vzhledem k tomu, že jde o stromy jehličnaté, lze rekonstrukci provést v každém ročním období, což jistě přispěje k rychlosti vyřízení dané věci. I přesto je vhodné se svědků dotázat, zda dle jejich názoru došlo na stromech k nějaké zásadní změně (přichází v úvahu odstranění spodních větví). Uvést by měli případně i další okolnosti, které by mohly mít z hlediska výhledových možností význam, a jejich údajům pak přizpůsobit kulisy rekonstrukce.
18. Svoji polohu a polohu vozu obžalovaného v jednotlivých fázích incidentu nechť popíše i obě poškozené a obžalovaný (nutno ovšem respektovat právo obžalovaného odmítnout účast na rekonstrukci). Vhodné bude, aby se obžalovaný na místo dostavil i s vozidlem a jeho návěsem, které užíval v době incidentu. Nebude-li to možné, je třeba předem zajistit obdobné vozidlo, případně též návěs. Vzhledem k tomu, že jsou k dispozici RZ vozidla i návěsu, nebude problém zjistit jejich konkrétní typ a rozměry.
19. Všichni účastníci rekonstrukce by měli v jejím rámci dostat prostor pro popis svojí verze. Svědci [REDACTED] by měli být k rekonstrukci přizváni s časovým odstupem, aby nebyli přítomni předkládání verze obžalovaným a poškozenými. Obžalovaný poté bude mít právo účastnit se toho, jak jmenovaní svědci popisují svoji verzi události. Okresní soud se zaměří na časovou posloupnost jednotlivých jednajícími osobami vykonávaných úkonů, časový okamžik zapojení každého z jednajících do probíhajícího děje a také na to, jak v každou konkrétní chvíli ovlivnilo jednání té které jednající osoby její možnost sledovat okolní děj. Tím má krajský soud na mysli například okamžik, kdy obžalovaný řešil s poškozenou [REDACTED] její přítomnost ve svém vozidle, tedy zda jak obžalovaný, tak poškozená měli možnost sledovat, co v tu chvíli dělala poškozená [REDACTED]. Okamžik, kdy poškozená [REDACTED] nastoupila do vozidla obžalovaného, je také poměrně zásadním okamžikem celé události a neměl by zůstat stranou pozornosti okresního soudu. Odůvodněností tohoto jednání a jeho významem pro další průběh děje je také třeba se zabývat.
20. Obžalovaný se hájí tím, že nemohl projet místem, kde se nacházely poškozené. Poškozené naopak tvrdí, že mu nepřekážely. Uvedené verze je třeba prověřit, neboť bránění v projetí označil obžalovaný za důvod pro vznik incidentu. Z provedených důkazů vyplývá, že poškozené

zasahovaly do prostoru cesty. Jejich konkrétní polohu je ale nutné objasnit stejně jako konkrétní polohu automobilu obžalovaného v době, kdy z něj vystoupil. Ohledně toho existují ve výpovědích vyslýchaných osob rozpory. Okresní soud oproti obžalobě zahrnul do skutkových zjištění, že obžalovaný poškozené minul. Tento svůj skutkový závěr však podrobněji nezdůvodnil ani nevysvětlil, v jaké konkrétní poloze se dle jeho názoru automobil obžalovaného nacházel v době, kdy z něj obžalovaný vystoupil. Tedy, zda poškozené minul celým automobilem, nebo jen částečně. To je zásadní i z hlediska toho, že v obžalobě i v rozsudku se dle skutkové věty považuje za prokázané, že prvotním impulsem pro jednání obžalovaného byl jeho požadavek, aby poškozené udělaly prostor pro projetí. Pokud by je však (zcela) minul, uvedený požadavek by ztratil na aktuálnosti, což je jistě zásadní skutečnost pro posouzení věci.

21. Okresní soud na rozdíl od obžaloby vyšel z toho, že obžalovaný se poškozených zeptal, zda jsou Ukrajinky. Ani zde okresní soud nevysvětlil na podkladě jakých důkazů má za prokázaný tento skutkový závěr, tedy, že obžalovaný vznesl na poškozené uvedený dotaz. I to je zásadní pro posouzení, zda šlo o předsudečné jednání (na druhou stranu je nutné mít na zřeteli obhajobu obžalovaného, pokud poukazuje na obavy z jazykové bariéry). Skutečnost, že obžalovaný vystoupil z vozidla, je zřejmá z více výpovědí. Doznává to sám obžalovaný, stejně jako to, že v rámci slovního kontaktu s poškozenými použil přívlastek ukrajinský. Krajský soud považuje z předčasné vyjadřovat se ke správnosti úvah okresního soudu ohledně toho, zda zdůraznění ukrajinské národnosti poškozených v průběhu incidentu je samo o sobě nebo ve spojení s dalšími skutkovými okolnostmi dostatečným podkladem pro závěr o předsudečné motivaci jednání obžalovaného. Bude na okresním soudu, aby se znovu po doplnění dokazování touto otázkou zabýval, reagoval na obhajobu obžalovaného i na námítky státní zástupkyně uvedené v jejím odvolání. Na zřeteli bude mít i vyjádření obou poškozených obsažené v podaném odvolání.
22. Krajský soud je přesvědčen, že v této trestní věci je rekonstrukce zásadním důkazem, který neměl být opomenut již v přípravném řízení, kdy paměťová stopa účastníků incidentu i svědků byla ještě čerstvá. Na druhou stranu i v nynější fázi řízení lze očekávat, že poskytne nové informace a důležité podklady pro rozhodnutí ve věci. Po uvedeném doplnění dokazování okresní soud vyhodnotí všechny provedené důkazy, a to nejen jednotlivě, ale i ve vzájemných souvislostech. Bude přitom mít na zřeteli to, co již bylo zmíněno v předchozí části rozhodnutí, tedy, že je nezbytné každou jednotlivou část skutkové věty řádně odůvodnit a poukázat na to, o jaké důkazy se opírá. Totéž platí i o těch částech popisu skutku, které oproti obžalobě případně nebudou do popisu skutku zahrnuty. Okresní soud přehledně uvede, jak se která z vyslýchaných osob vyjádřila ke každé části incidentu, soustředí se zejména na některými svědky tvrzený fyzický útok vůči poškozeným. Důsledněji vysvětlí, proč neuvěřil tvrzení poškozených, pokud jsou v souladu s dalším ve věci provedeným důkazem, jak na to poukazuje státní zástupkyně v podaném odvolání (viz závěr prvního odstavce na str. 3) a vypořádá se také s další argumentací nejen tohoto, ale i ostatních ve věci podaných odvolání. Nad rámec rekonstrukce provede samozřejmě i důkazy další, vyvstane-li taková potřeba, zejména aktualizuje osobní výkazy obžalovaného.
23. Závěrem se dodává, že za situace, kdy skutkový děj není zcela objasněn, je předčasné se vyjadřovat k otázce náhrady nemajetkové újmy způsobené poškozeným. Na druhou stranu již nyní lze konstatovat, že v situaci, kdy poškozené žádaly mimo jiné náhradu nemajetkové újmy za to, že obžalovaný zasáhl do jejich cti a důstojnosti a soud měl za prokázané, že jim obžalovaný vulgárně na veřejnosti nadával, měl okresní soud dostatečný podklad pro to, aby minimálně o této části požadované náhrady nemajetkové újmy rozhodl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Plzeň 26. listopadu 2025

Mgr. Simona Kuboušková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracovala: Mgr. Zdeňka Šebková v. r.